

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Γραφεία: Μ. Μπότσαρη 8 καί Τζαβέλλα
12131 Περιστερί Ἀθῆναι

Α.Π. 2566/23/1/1992

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ

Ἐπαν τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα Αὐτῆς,
Κληρικούς, Μοναχούς, καί Λαϊκούς

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις ὑμῖν καί εἰρήνη καί ἔλεος ἀπό Θεοῦ Πατρός ἡμῶν καί Κυρίου Ἰησοῦ καί Πνεύματος Ἁγίου, τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί Ζωοποιοῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος, τῆς Μοναδικῆς καί Ἐνιαίας Θεότητος, εἶη μετά πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Εἰς τοὺς ὑστάτους τούτους καιρούς ὁ διάβολος ἀναζητεῖ παντοίοις τρόποις νά ἐνσπεῖρῃ ζιζάνια εἰς τό ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ καί οὕτω νά σκανδαλίση ψυχάς καί νά τās ἀποσπάσῃ ἀπό τήν ὁδόν τῆς Ἀληθείας καί τῆς Σωτηρίας.

Οὕτω λοιπόν ἀπό τινων ἐτῶν εἶχον ἐμφανισθῆ, ἔξω τοῦ πληρώματος τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀντιρρήσεις μέχρι καί ἀντορθόδοξα φρονήματα σχετικῶς μέ τήν εἰκονογράφειν τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, τῆς εἰς Ἄδου Καθόδου, τῆς Φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ, τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου, τῆς Πεντηκοστῆς, ὅτι δῆθεν διά μέσου τῶν αἰῶνων ἡ Ἐκκλησία ἠνέκθη πλάνας καί σφάλματα καί εἰδικώτερον ὅτι ἡ εἰκονογράφειν τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, ὡς Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ὀδηγεῖ εἰς εἰδωλολατρείαν. Τινές δέ καί ἐκφράζονται περιφρονητικῶς διά τήν ἀπεικόνισιν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐν εἶδει περιστερᾶς χαρακτηρίζοντες ταύτην «τό πτηνόν». Τά φρονήματα ταῦτα υἱοθετήθησαν ὑπό ὀρισμένων κληρικῶν καί λαϊκῶν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐπηρεασθέντων ἀπό ξένας ἐκκλησιαστικᾶς δικαιοδοσίας, καί διοχετεύθησαν ὑπ' αὐτῶν, πρὸς σκανδαλισμόν τῶν πιστῶν.

Ὅθεν ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος, τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διαβλέπουσα τόν ψυχικόν κίνδυνον ἐκ τῶν τοιούτων ἀμφιβολιῶν καί τῶν ἐπακολουθησασῶν φιλονεικιῶν περί τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων καί θέλουσα νά διαφυλάξῃ τήν εἰρήνην, τήν ἀγάπην καί τήν ἐνότητα τοῦ ποιμνίου Αὐτῆς, ἐμελέτησε ἐπισταμένως καί ὑπό τό φῶς τῆς παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατά τήν τελευταίαν τακτικήν συνεδρίασιν αὐτῆς, τήν 19ην Σεπτεμβρίου παρελθόντος ἔτους 1991, τό θέμα τοῦτο καί ἀπεφάσισε νά ἐνημερώσῃ διά σχετικῆς ποιμαντορικῆς ἐγκυκλίου πάντας ὑμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, Κληρικούς καί Λαϊκούς.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπῆτά,

Ἐπειδὴ εἴμεθα ἄνθρωποι θνητοὶ καὶ πεπερασμένοι καὶ ἀδυνατοῦμεν νὰ κατανοήσωμεν τὰ θεῖα καὶ πνευματικά, ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐξ ἄκρας συγκαταβάσεως καὶ ἀγάπης, ἐπέτρεψεν διὰ ὀρατῶν στοιχείων νὰ κατανοοῦμεν, ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν εἰς ἡμᾶς, τὰ ἀόρατα καὶ οὕτω νὰ ἀναγώμεθα πνευματικῶς εἰς τὴν «ἐν πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ» λατρευτικὴν προσκύνησιν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

«Μὴ θέλων ὁ Θεός, γράφει ὁ Ἱερὸς Δαμασκηνός, παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τὰ ἀσώματα, περιέθηκεν αὐτοῖς τύπους καὶ σχήματα καὶ εἰκόνας κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν, σχήματα σωματικά ἐν αὐτῷ ὀράσει νοός ὀρώμενα, καὶ ταῦτα σχηματίζομεν καὶ εἰκονίζομεν... Ἀλλὰ καὶ Θεοῦ σχήματα καὶ εἰκόνας ἢ γραφὴ ἔχει» (Περὶ Εἰκόνων, Λόγος Γ' ΕΠΕ, 3, 238).

Οὕτω καὶ ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀπεφάσισεν: «Ὅριζομεν σὺν ἀκριβεῖα πάση καὶ ἐμμελείᾳ... ἀνατίθεσθαι τὰς σεπτὰς καὶ ἀγίας εἰκόνας... Οἱ ταύταις θεώμενοι διανίστανται πρὸς τὴν τῶν πρωτοτύπων μνήμην τε καὶ ἐπιπόθησιν... Ἡ γὰρ τῆς εἰκόνης τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει, καὶ ὁ προσκυνῶν προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν» (Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 316).

Ἐσαύτως ὁμοίως ἡ αὐτὴ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διακηρύσσει κατηγορηματικῶς: «ποιοῦμεν εἰκόνας, ἄς οὐ θεοποιοῦμεν· εἰκόνας μόνον καὶ οὐδὲν ἕτερον αὐτὰς γινώσκοντες, καθ' ὃ τοῦ πρωτοτύπου τὸ ὄνομα μόνον ἐχούσας καὶ οὐχὶ τὴν οὐσίαν» (Πρακτικά Ζ' Οἰκ. Συνόδου, Mansi, 13, 188B).

Ἐξ ἐτέρου δὲ πάλιν ἡ αὐτὴ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὀρίζει: «Οὐ τῶν ζωγράφων ἐφεύρεις ἢ τῶν εἰκόνων ποίησις, ἀλλὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔγκριτος θεσμοθεσία καὶ παράδοσις» (Πρακτικά Ζ' Οἰκ. Συνόδου, Mansi, 13, 252). Αὐτὴν δὲ τὴν θεσμοθεσίαν καὶ παράδοσιν διακρατεῖ καὶ διαφυλάσσει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς Γνήσιοι διάδοχοι τῶν πρὸ ἡμῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῆς τούτων πίστεως συνεχισταὶ καὶ τηρηταί, θέλοντες ταύτην τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων νὰ διαφυλάξωμεν, πρὸς «ῥαφείαν καὶ εὐεργεσίαν καὶ σωτηρίαν» τῶν πιστῶν, πατρικῶς διαγγέλλομεν πρὸς πάντας τοὺς εὐσεβεῖς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ὅτι ἅπασαι αἱ παραδεδομένα Ἱεραὶ Εἰκόνας, ἀδιακρίτως τεχνοτροπίας, νεωτέρας ἢ ἀρχαιότερας, βυζαντινῆς ἢ «κλασσικῆς», προσκυνούμεναι μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας, ὑπηρετοῦν τὸν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθιερωθέντα σκοπὸν τῆς προσκυνήσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων.

Ἀπάσας, λοιπόν, τὰς Ἱεράς Εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας ἀπεδέχθη καὶ καθιέρωσεν, πατρικῶς συνιστῶμεν καὶ προτρέπομεν νὰ ἱστοροῦν οἱ εὐλαβεῖς ἀγιογράφοι καὶ οἱ εὐσεβεῖς πιστοὶ νὰ σέβωνται, τιμοῦν, προσκυνοῦν καὶ ἀσπάζονται.

Εἰδικώτερον δὲ περὶ τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων διὰ τὰς ὁποίας ἠγέρθησαν ἀμφιβολία καὶ διίστάμεναι ἀπόψεις ἐξετέθησαν, διὰ ποιμαντικούς λόγους, συνοδικῶς ἀποφαινόμεθα:

Α. Τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος τῶν «τριῶν προσώπων», ἤτοι τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, ὡς «Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν», τοῦ Υἱοῦ, ὡς «ἐφανερῶθῃ ἐν σαρκί», καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἶδει περιστερᾶς, εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος τιμητικῶς προσκυνοῦμεν. Οὐχὶ βεβαίως ὡς περιγραφὴν τῆς ἀπεριγράπτου θεότητος ἱστοροῦμεν, καθ' ὅτι «Θεοῦ φύσιν ἀδύνατον ἱστορῆσαι καὶ ζωγραφῆσαι» (Γρηγορίου Γ', Πάπα Ρώμης, ἐπιστολὴ πρὸς Λέοντα Γ', Πρακτικά Ζ' Οἰκ. Συνόδου, Mansi, 12, 963D), ἀλλὰ τὸν μὲν Ἀναρχον Πατέρα ὡς ἀπεκαλύφθη ἐν ὀράσει εἰς τὸν προφήτην Δαυὶδ (Δαυὶδ 7, 13) καὶ εἰς τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον (Πράξ. 7, 55), τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡς ἐφανερῶθῃ εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον κατὰ τὴν Βάπτισιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν Ἰορδάνην καὶ ὡς ἱστορεῖται εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Εἶναι ἄξιον δὲ νὰ μνημονευθῇ ὅτι ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἰς τὴν Ε' πράξιν αὐτῆς καθώρισε νὰ εἰκονογραφοῦνται αἱ ὀράσεις τῶν Προφητῶν.

Ἐν τέλει δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπεικόνισις τῆς Ἁγίας Τριάδος δὲν συνιστᾶ, ὡς διατείνονται τινές, παράβασιν τῆς σχετικῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ Θεοῦ (Ἐξόδ. κ, 4) οὔτε καὶ ἐξαιρέσιν ἀπ' αὐτῆς, ἀλλ' ἀκριβῆ συνέπειαν τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς διδασκαλίας περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας καὶ τῆς ἄκρας συγκαταβάσεως τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ ὁ Ἱερὸς Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης λέγει: «προβέβληνται τῶν ἀτυπῶτων οἱ τύποι καὶ τὰ σχήματα τῶν ἀσχηματίστων... τῆς καθ' ἡμᾶς ἀναλογίας ἀδυνατούσης ἀμέσως ἐπὶ τὰς νοτιάς ἀνατείνεσθαι θεωρίας καὶ δεομένης οἰκείων καὶ συμφυῶν ἀναγωγῶν» (Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, PG 3, 441D).

Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ διχογνωμιῶν καὶ ἐρίδων, ὀριζομεν, ὅπως, τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τίθεται εἰς προσκύνησιν εἰς τὰ προσκυνητάρια τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἢ εἰκὼν αὐτῆς τῆς Ἁγίας Τριά-

δος τῶν «τριῶν προσώπων», ἤτοι τοῦ Ἀνάρχου Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὕτη ἡ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος δεόν νά εἶναι εἰκονογραφημένη καί εἰς τά Ἱερά Ἀντιμνήσια.

Β. Τήν εἰκόνα τῆς «Φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ», ἀνταποκρινομένην εἰς ἀληθές ἱστορικό γεγονός τῆς Π.Δ., δεχόμεθα καί προσκυνοῦμεν ὡς ἱστοροῦσαν τήν συγκαταβατικήν καί συμβολικήν ἐμφάνειαν τοῦ τρισυποστάτου Θεοῦ εἰς τόν πατριάρχην Ἀβραάμ (Ἱερός Δαμασκνός, Λόγος ἀποδεικτικός περί τῶν εἰκόνων, ΕΠΕ 3, 400). Αὕτη δεόν νά μή εἰκονογραφῆται τοῦ λοιποῦ μέ τήν ἐπιγραφήν «Ἁγία Τριάς», ἀλλά ἀπλῶς μέ τήν ἐπιγραφήν: «Φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ».

Γ. Τήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι τῆς Ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ τάφου, προσκυνοῦμεν ὡς τήν ἱστοροῦσαν αὐτήν τήν Ζωηφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' ἧς ἐβεβαίωθη ἡ νίκη κατά τοῦ θανάτου καί τοῦ Ἄδου, ὡς ψάλλει καί ὁ ἱερός ὕμνωδός «Ὁραῖος ἐκ τάφου ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας τήν τυραννίδα Χριστέ... (Πεντηκοστάριον, Κυριακή Σαμαρείτιδος, Κανών, ὠδή θ', τροπάριον β'). Καί τοῦτο διότι κατά τόν Ἱερόν Δαμασκνόν «ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις σώματος ἀφθαρτισθέντος καί ψυχῆς ἔνωσης ἦν, ἔφη γάρ «λύσατε τόν ναόν τοῦτον καί ἐν τρισίν ἡμέραις οἰκοδομήσω αὐτόν» (Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ΕΠΕ, 1, 566). Δεόν δέ νά τονισθῇ ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τόν ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς πίστεως ἡμῶν καί τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον, καθ' ὅτι «εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορινθ. ιε', 17) καί «ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ ζωή ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλεν». Διά νά εἶναι δέ καί ἡ εἰκονογραφική ἀπεικόνισις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου σύμφωνος πρός τήν διήγησιν τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων, δεόν ὁ εἰκονιζόμενος τάφος νά εἶναι ἐσφραγισμένος. Πρός πρόληψιν καί ἀποφυγῆν διχοστασιῶν καί διαφωνιῶν, ὀρίζομεν ὅπως ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου τίθεται ἀφ' ἑνός μὲν εἰς τήν σειράν τοῦ δωδεκαόρτου εἰς τά εἰκονοστάσια καί ἀφ' ἑτέρου κατά τās Κυριακάς καί ἀναστασίμους ἡμέρας καί δὴ τήν κυριώνυμον ἐορτήν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως, τήν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, εἰς τά προσκυνητάρια τῶν Ἱερῶν Ναῶν πρός προσκύνησιν καί νά εἰκονογραφῆται εἰς τά Ἱερά Ἀντιμνήσια.

Δ. Τήν εἰκόνα τῆς εἰς Ἄδου Καθόδου τοῦ Κυρίου ἱστοροῦμεν καί προσκυνοῦμεν — ὅπως ἡ ὀρθόδοξος παράδοσις τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐδέχθη ἀπ' ἀρχῆς — ὡς τήν βεβαίωσιν τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου (ὡς τελείου ἀνθρώπου) καί τῆς ἐν αὐτῷ ὑπάρξεως ψυχῆς ἀνθρωπίνης καί ἐν ταυτῷ τήν πραγματικήν παράστασιν τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Κυρίου εἰς τόν Ἄδην, καθ' ἣν κατέλυσεν τό κράτος τοῦ θανάτου, ἐσκύλευσεν τόν Ἄδην καί ἠλευθέρωσεν τās ψυχάς τῶν ἀπ' αἰῶνων Δικαίων, δωρούμενος ἀφθαρσίαν καί ζωήν εἰς τό γένος ἡμῶν. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐν τῷ συνόλῳ τῆς μαρτυρεῖ τήν Δόξαν τοῦ Κυρίου ὡς νικητοῦ τοῦ θανάτου, ὡς ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ Ἱερός ὕμνωδός: «Τῆς ἀναστάσεως τό φῶς ἐξέλαμψεν τοῖς ἐν σκότει τοῦ θανάτου καί σκιᾶ καθημένοις, ὁ Θεός μου Ἰησοῦς, καί τῇ Αὐτοῦ θεότητι τόν ἰσχυρόν δεσμεύσας, τούτου τά σκεύη διήρπασεν» (Παρακλητική, Ἦχος πλ. δ', Κανών Κυριακῆς, ὠδή γ', τροπ. β'). Ὅθεν ὀρίζομεν ἡ εἰκὼν αὕτη νά τίθεται εἰς τά προσκυνητάρια τῶν Ἱερῶν Ναῶν τήν ἡμέραν τοῦ Μεγ. Σαββάτου καί οὐχί ἄλλας ἡμέρας. Διευκρινίζομεν δέ, ὅτι λόγῳ τῆς προκυψάσης ἐπί τοῦ θέματος διαφωνίας, τοῦ λοιποῦ δεόν, ὅπως μή τίθεται ἐπί τῆς εἰκόνης ἡ ἐπιγραφή «Ἀνάστασις», ἀλλά μόνον ἡ ἐπιγραφή «Ἡ εἰς Ἄδου Κάθοδος».

Ε. Τήν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνιστῶμεν εἰς τούς εὐλαβεῖς ἀγιογράφους νά ἱστοροῦν τοῦ λοιποῦ ἄνευ τῆς παραστάσεως τοῦ λουτροῦ καί τῶν μαιῶν διά νά μήν δίδεται ἀφορμή νά ἀμφισβητῆται ὁ ἀλόχευτος τόκος τῆς Θεοτόκου, ὅπως καί εἰς ἀνάλογον περίπτωσιν οἱ πατέρες τῆς Ὁικουμενικῆς Συνόδου ἀπεφάσισαν: «Ἀλόχευτον τόν ἐκ τῆς Παρθένου θεῖον τόκον ὁμολογοῦντες, ὡς καί ἀσπόρως συστάντα, καί παντί τῷ ποιμνίῳ κηρύσσοιτες, τούς ἐξ ἀγνοίας πράττοντας τι τῶν οὐ δεόντων διορθώσει καθυποβάλλομεν» (Κανών 79ος, Πηδάλιον σελ. 289).

ΣΤ. Τήν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς δεχόμεθα καί προσκυνοῦμεν ὑπ' ἀμφοτέρας τās εἰκονογραφικὰς παραστάσεις τās ὁποίας ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας διετήρησεν, ἤτοι εἴτε εἰκονιζομένης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀποστόλων ὡς «ὄρους Σιών», ὡς συμπεραίνεται ἐκ τῆς διηγήσεως τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, «οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες... σὺν γυναίξιν καί Μαρία τῇ μητρί τοῦ Ἰησοῦ». (Πράξ. α, 14), καθὼς ἐρμηνεύει καί ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, εἴτε ἄνευ τῆς παραστάσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐπίσης εἰς τήν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς δέν θά εἰκονίζεται ὁ Ἁγ. Παῦλος, κάτωθεν δέ αὐτῆς ἀντί τοῦ κόσμου θά τίθεται ὁ προφήτης Ἰωήλ, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ἱερός Νικόδημος (Πηδ.). Ἐπίσης νά μή τίθεται ὁ Ἁγ. Παῦλος καί εἰς τήν εἰκόνα τῆς Ἀναλήψεως.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Πατρικῶς συνιστῶμεν καί συνοδικῶς ἐντελλόμεθα, πᾶσιν ὑμῖν τοῖς πιστοῖς καί γνησίοις τέκνοις τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅπως, κρατοῦντες τās παραδόσεις τῶν Πατέρων τās ὁποίας

παρελάβομεν καί τας Ἱεράς Εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς Φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ, τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς εἰς Ἄδου Καθόδου τοῦ Κυρίου, τῆς Πεντηκοστῆς ὡς καί πάσας τας Ἱεράς Εἰκόνας τας φερούσας ἅπαντα τὰ χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῶν Ὀρθοδόξων Ἱερῶν Εἰκόνων (ὡς ἐρμηνεύει τοῦτο ὁ Ἱερός Νικόδημος εἰς τό Ἰ. Πηδάλιον) καί τας ὁποίας ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας ἐσεβάσθη καί διετήρησεν, τμῶντες καί προσκυνοῦντες, φροντίσωμεν διά τῆς πίστεως καί τῆς ἐλπίδος εἰς τόν Θεόν, τῆς προσευκῆς καί τῆς ἐν ἔργῳ φιλανθρωπίας, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς ὑπακοῆς εἰς τήν Ἐκκλησίαν, νά καθάρωμεν τόν νοῦν καί τήν καρδίαν ἡμῶν καί οὕτω νά ἀναθῶμεν ἐκ τῶν ἐπιγείων εἰς τά ἐπουράνια, ἐκ τῶν φθαρτῶν καί προσκαιρῶν εἰς τά ἀφθαρτα καί αἰώνια, ἐκ τῶν ὁρατῶν καί ὕλικῶν εἰς τά ἀόρατα καί ἀσώματα, ἐκ τῶν γηϊνῶν καί βιοτικῶν εἰς τά οὐράνια καί πνευματικά. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐστίν κατεπλουτισμένη ἀπό πλήθη ἀνδρῶν ἐκκλησιαστικῶν θεολόγων εἰς τό ἄκρον καί παντοῖα μαθήσει διαπρεψάντων, ὡς ὁ Συμεών ὁ νέος Θεολόγος, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Μάρκος ὁ Εὐγενικός, Συμεών ὁ Θεσσαλονίκης, Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος, Νικηφόρος ὁ Θεοτόκης οἵτινες οὐδέποτε ἀμφέβαλλον ἐπὶ τῶν διαλαμβανόμενων εἰκόνων. Τούτοις ἐπόμεθα καί ἡμεῖς.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Ταπεινώθητε ὑπό τήν κραταιάν χειρά τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν καιρῷ... νήψατε, γρηγορήσατε· ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίν, ᾧ ἀντίστητε στερεοί τῇ πίστει» (Α΄ Πέτρου, ε΄ 6).

«Πᾶσα πικρία καί θυμός καί ὀργή καί κραυγή καί βλασφημία ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν σὺν πάσῃ κακίᾳ. Γίνεσθε εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὐσπλαχνοί, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς καθὼς καί ὁ Θεός ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ὑμῖν· γίνεσθε οὖν μιμηταί τοῦ Θεοῦ ὡς τέκνα ἀγαπητά καί περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καί ὁ Χριστός ἠγάπησεν ἡμᾶς καί παρέδωκεν ἑαυτόν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καί θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς ὁσμήν εὐωδίας» (Ἐφεσ. 5, 31 ε, 2). Εἰρνεύετε ἐν ἑαυτοῖς καί ἀλλήλοις. Ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν πᾶσα διχοστασία καί ἔρις, μή δίδοτε τόπον τῷ διαβόλῳ, πρὸς ἀντιδικίαν καί σκανδαλισμόν.

Ἡμεῖς ὡς γνήσιοι Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀγρύπνως ἐπισκοποῦντες καί τῶν ἐκαστοτε ἀναφουομένων σκανδάλων ἐπιλαμβανόμενοι καί ἐκ τοῦ γεωργίου τῆς Ὀρθοδοξίας τὰ ζιζάνια ἐκβάλλοντες καί καθαίροντες πᾶν ὑψῶμα κατὰ τῶν Ἱερῶν θεσμίῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐπαιρόμενον, διά τῆς μαχαίρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ρήματος τοῦ Θεοῦ, στοιχοῦμεν τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐπόμενοι ταῖς διδαχαῖς καί ὑποτυπώσεσιν τῶν θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν· στώμεν ὅθεν μετὰ φόβον Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης ἐπὶ πᾶσιν οἷς δεδῶρηται ἡμῖν. Τοῦ λοιποῦ πᾶσα ἀμφιβολία καί διχογνωμία ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν Ἱερῶν εἰκόνων, δέον νά ἀναφέρεται διά τῆς προΐσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ἡ Ἐκκλησία διά τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό Ὅποῖον ἐνοικεῖ ἐν Αὐτῇ, θά ὀδηγῆ εἰς τήν ὁδόν τῆς Ἀληθείας πρὸς σωτηρίαν πάντων ἡμῶν.

Ἐπὶ τούτοις δέ πᾶσιν, ἐπευλογοῦμεν πάντας ὑμᾶς καί εὐχόμεθα ὅπως ἡ Χάρις τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Διάπυροι πρὸς Κύριον εὐχέται

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
καί Πάσης Ἑλλάδος
ΑΝΔΡΕΑΣ

Διά τήν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Κύπρου

† Ὁ Μητροπολίτης Κιτίου
ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

† Ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Ματθαῖος
† Ὁ Πειραιῶς καί Νήσων Νικόλαος
† Ὁ Ἀργολίδος Παχώμιος
† Ὁ Φθιώτιδος Θεοδόσιος
† Ὁ Σερβίων καί Κοζάνης Τίτος
† Ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

† Ἀρχιμανδρίτης Κήρυκος Κοντογιάννης

Πρωτοσύγκελλος